

Cái gì là “sống” và “chết”?

Tình trạng chết trước mặt Đức Chúa Trời là kết quả của hình phạt được thiếp lập trong sự cảnh báo của Đức Chúa Trời (bạn chắc hẳn sẽ chết), do kết quả của sự phán xét và kết án. Sự kết án mang đến sự thù hận và chia rẽ, vì Đức Chúa Trời là sự sống và tất cả những ai tồn tại ngoài Ngài đều chết. Không có bóng tối trong Đức Chúa Trời, bởi vì tất cả những ai có bóng tối đều bị ngăn cách khỏi Ngài. Vì không có sự hiệp thông giữa Ánh sáng và bóng tối, rõ ràng là không có sự hiệp thông giữa Thiên Chúa (sự sống) và loài người bị kết án (chết).

Cái gì là “sống” và “chết”?

Như sứ đồ Phao-lô đã tuyên bố rằng những người đã chết được xưng công bình, câu trả lời cho bạn tiên đồ được đề cập chắc có thể nằm trong cụm từ: “Vì kẻ chết được xưng công bình khỏi tội lỗi”.

Trước khi làm rõ bí ẩn ở trên, chúng ta nên kiểm tra xem ‘đang chết’ là gì và ‘đang sống’.

Kinh thánh thiếp lập mối quan hệ giữa ‘sự chết’ và ‘sự sống’. Mối liên hệ cho thấy rằng không thể đồng thời sống cho tội lỗi và sống cho Đức Chúa Trời. Không có cách nào để con người có thể đồng nhận đồng thời cả hai điều kiện (địa vị) trước mặt Đức Chúa Trời. Nghĩa là, khi con người còn sống để phạm tội, thì anh ta đã chết với Đức Chúa Trời, hoặc khi anh ta còn sống đối với Đức Chúa Trời, thì anh ta đã chết vì tội lỗi.

Có lẽ bạn đọc sẽ hỏi: tại sao không thể đồng thời sống cho tội lỗi và sống cho Chúa?

Không thể thực hiện được vì những lý do sau:

“Vì chính Đấng Christ đã chết, hay đúng hơn là Đấng đã sống lại từ cõi chết...” (Rô-ma 8:34)

Phao-lô trong bài ca chiến thắng đã đề cập đến cái chết của Đấng Christ. Tuy nhiên, Đấng Christ đã chết cũng đã sống lại từ cõi chết. Theo cùng một cách mà những người tin được đồng hình với Đấng Christ khi chết (chết với Ngài), họ cũng sống lại từ cõi chết (hoặc sớm hơn).

Nó ngay lập tức! Nghĩa là, ai tin vào Đấng Christ sẽ chết vì tội lỗi và bắt đầu sống cho Đức Chúa Trời. Giống như khi không tuân theo quy định của Đức Chúa Trời, A-đam ngay lập tức trở nên chết đối với Đức Chúa Trời, vì vậy, những ai tin vào Đấng Christ ngay lập tức được sống lại với Đấng Christ, và bắt đầu sống cho Đức Chúa Trời.

Chúng ta phải ghi nhớ rằng Đức Chúa Trời là Chúa của tất cả mọi vật. Đức Chúa Trời là Chúa của Sự Sống và Sự Chết, vì đối với Ngài, mọi người đều sống “Bây giờ, Đức Chúa Trời không phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, mà là của kẻ sống; vì vì người sống mà được sống” (Lu-ca 20:38; 2 Ti-mô-thê 4: 1; Rô 14: 9).

Những câu này đề cập đến người sống và người chết, tức là nó đề cập đến cái chết của thực xác và sự bắt đầu của linh hồn. Ví dụ: La-xa-rơ, người ăn xin, đã sống trong thế giới này và khi chết, anh ta chỉ ngừng sống trong đời tạm trên mặt đất này và bắt đầu sống trong cõi vĩnh hằng (Lu-ca 16:20-25). Người đàn ông giàu có, người cũng đã chết, là chết đối với Đức Chúa Trời khi ông sống tại trên thế giới này, và khi ông sống (ông rời cõi tạm trần gian) ông sống trong cõi vĩnh hằng trong thân phận của người chết (bị chia lìa).

Đây là một sự tham chiếu đến từ chết và các cách sử dụng có thể có mà Kinh thánh chứa các thuật ngữ ‘chết’ và ‘sống’.

Tuy nhiên, khi Kinh Thánh nói, “Trong khi chúng tôi vẫn còn chết vì tội lỗi của mình, điếu đó đã giúp chúng tôi được nhanh chóng cùng với Đấng Christ ...” (Ê-phê-sô 2: 5), điếu đó chứng

tỏ rằng có một cách sử dụng khác cho các thuật ngữ 'sự chết' và 'sự sống'.

Khi con người không có Thiên Chúa trong thế giới (không có Chúa Kitô) (Ep 2,12), thì con người đã chết trước Thiên Chúa. Tình trạng 'chết' của con người là kết quả của sự kết án được thiết lập ở đó trong vườn Ê-đen, trong A-đam.

Khi Đức Chúa Trời phán với cặp vợ chồng rằng vào ngày họ ăn trái cây biết điều thiện và điều ác, họ chắc chắn sẽ chết, một quy tắc tâm hoặc lời cảnh báo đã được ban cho (bạn sẽ không ăn), một thời điểm (vào ngày), sự chắc chắn của hình phạt (chắc chắn), và loại hình phạt (sẽ chết): chết.

Sự phán xét trong vườn Ê-đen dẫn đến sự lên án của nhân loại! Nói cách khác, "Thực tế, sự phán xét đến từ một hành vi phạm tội duy nhất để kết án ..." (Rô-ma 5:16). A-đam và Ê-va được tạo ra còn sống cho Đức Chúa Trời, và sau khi bị kết án, họ đã chết trước mặt Đức Chúa Trời.

Tình trạng chết trước mặt Đức Chúa Trời là kết quả của hình phạt được thiết lập trong sự cảnh báo của Đức Chúa Trời (bạn chắc chắn sẽ chết), do kết quả của sự phán xét và kết án. Sự kết án mang đến sự thù hận và chia rẽ, vì Đức Chúa Trời là sự sống và tất cả những ai tồn tại ngoài Ngài đều chết. Không có bóng tối trong Đức Chúa Trời, bởi vì tất cả những ai có bóng tối đều bị ngăn cách khỏi Ngài.

Vì không có sự hiệp thông giữa Ánh sáng và bóng tối, rõ ràng là không có sự hiệp thông giữa Thiên Chúa (sự sống) và loài người bị kết án (chết).

Bởi vì 'bị' chết trước mặt Đức Chúa Trời, mọi công việc con người làm trong tình trạng này đều bị ô uế bởi tội lỗi. Nếu bạn làm việc tốt hay việc xấu trước mặt người ta, chúng không thay đổi tình trạng của người có tội trước mặt Đức Chúa Trời, bởi vì 'việc tốt' chỉ có thể đạt được trong Đức Chúa Trời, Đấng đã chuộc bị trước cho những người tin vào Đấng Christ.

Khi phạm tội, A-đam bị kết án tội hình, và mọi người đều bị kết án cùng với ông. Khi tất cả mọi người đều chết, và chắc chắn rằng tất cả đều đã phạm tội "... nên sự chết đã truyền lại cho mọi người, vì mọi người đều đã phạm tội" (Rô-ma 5:12).

Sự sống chết có thể có trong Chúa Giêsu, bởi vì nhờ Chúa Kitô mà con người đạt đến món quà tự do của Thiên Chúa, đó là sự sống đời đời. Đấng Christ là sự tiếp cận duy nhất của con người với Đức Chúa Trời. Nếu chấp nhận Chúa Kitô, con người trở thành con của ánh sáng, và sẽ sống trong ánh sáng của Thiên Chúa (hiệp thông).

Vì vậy: cái chết là kết quả của sự kết án xảy ra trong vườn Ê-đen, nơi tất cả mọi người đều trở thành tội nhân. Sự sống là kết quả của sự hòa giải của con người với Đức Chúa Trời. Con người được tạo dựng lại trong sự công bằng và thánh thiện đích thực và bắt đầu sống cho Thiên Chúa (Ep 4,24).

Dựa trên những gì chúng ta vừa thấy, rõ ràng là khi sứ đồ Phao-lô nói rằng "... Tôi bị đóng đinh với Đấng Christ ...", ông nói đến sự chết với Đấng Christ chứ không phải sự chết thể xác của mình.

Khi anh ta nói anh ta sống (... và tôi sống ...), anh ta bày tỏ một tình trạng mới trước mặt Chúa. Anh ta không để cập đến cuộc sống vật chất của mình.

Trong phần thứ hai của câu, khi anh ấy nói: "... và cuộc sống bây giờ tôi đang sống trong xác thịt...", 'cuộc sống' này đề cập đến cuộc sống thể xác.

"Tôi đã bị đóng đinh với christ; và tôi sống, không còn là tôi, nhưng là Đấng Christ sống trong tôi; và cuộc sống bây giờ tôi đang sống trong xác thịt, tôi sống trong niềm tin vào Con Thiên Chúa, Đấng đã yêu tôi, và đã hiến thân vì tôi"
(Gl 2,20)

Khi sứ đồ Phao-lô tuyên bố rằng ông đã bị đóng đinh với Chúa Giê-su Christ, ông nói rõ ràng ông đã chết vì tội lỗi, và bây

giờ cuộc sống của ông được liên giúu với Đấng Christ trong Đức Chúa Trời (Đấng Christ sống trong tôi). Phao-lô không còn sống một cuộc sống 'tuân phục' luật pháp (Chức nghĩa Pharisa), và tiếp tục sống cuộc sống hàng ngày của mình (bằng xác thịt) nhờ đức tin vào Chúa Giê-su.

Con người chỉ có thể ở trong tình trạng "sống trong Đấng Christ" sau khi bị đóng đinh và chôn cất với Đấng Christ.

"Vì luật pháp của Thánh Linh sự sống, trong Chúa Giê-xu Christ, đã giúu cứu tôi khỏi luật pháp tội lỗi và sự chết"
(Rô-ma 8: 2)

Sự sống mới mà con người sống trong Đấng Christ (sự sống) không thể được chia sẻ khi một người đang ở trong tội lỗi (sự chết), bởi vì tội lỗi là nguyên nhân dẫn đến sự kết án con người không có Đấng Christ. Sự sống mà Đức Chúa Trời ban cho con người nhờ đức tin vào Đấng Christ đã giúu thoát họ khỏi tình trạng trước đây: tội lỗi (nguyên nhân của sự phán xét và kết án) và sự chết (hình phạt).

Vì vậy, nhờ tin vào Đấng Christ, con người trở nên dự phần vào sự chết của mình, qua thân thể Đấng Christ đã được giao cho tội nhân. Con người cũ bị giết khi bị đóng đinh với Chúa Giê-su Christ (hay, người đàn ông chịu phép chết bị bằng phép chết bị của Đấng Christ, tức là lột thân thể xác thịt) (Cô-lô-se 2:11), và bắt đầu sống (tạo vật mới) nhờ Thánh Linh. Vĩnh viễn, vì công lý.

Vì vậy, khi sứ đồ chứng minh rằng Cơ đốc nhân đã chết với Đấng Christ để phạm tội, thì cũng giúu như nói rằng các Cơ đốc nhân được sống nhờ Thánh Linh Vĩnh cửu.

"Và nếu Đấng Christ ở trong anh em, thì thân thể thật sự chết vì tội lỗi, nhưng phần linh hồn sống vì sự công bình"
(Rô-ma 8:10);

"Vì anh em đã chết, và sự sống của anh em được giúu kín với Đức Kitô trong Thiên Chúa" (Cl 3, 3)